

Arrest

nr. 105 218 van 18 juni 2013

in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 en 15 maart 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en advocaat M. RAES loco hun advocaat M. VINCKIER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 15 september 2011 het Rijk binnen en dienden op 20 september 2011 een asielaanvraag in. Op 12 februari 2013 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer K. A. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (provincie Sindh). U zou een soenniet zijn. U zou sinds 2009 als journalist voor de maandelijkse krant 'Awam' te Karachi gewerkt hebben. Naast het verzorgen van de reclame, zou u ook artikels hebben geschreven over de 'Bhatta maffia' en de criminaliteit in Karachi. U zou ook één of twee artikels hebben geschreven voor de krant 'Al Mahafiz' te Karachi. Eind mei of begin juni zou er een incident op Bans Road, in Karachi hebben plaatsgevonden met de 'Bhatta maffia'. U zou over dit incident een artikel hebben geschreven voor de krant 'Awam'. Op 22 juni 2011 zou u opgebeld zijn door onbekenden. U denkt dat ze van de 'Bhatta maffia' waren. Ze zouden u met de dood bedreigd hebben omdat u over dat incident hebt bericht. Op 6 of 7 augustus zouden vier personen naar uw huis gekomen zijn. Twee personen daarvan zouden aan uw echtgenote gevraagd hebben waar u was. U was op dat moment niet thuis maar in de moskee. Ze zouden gezegd hebben dat ze later zouden terugkomen. U, uw echtgenote en kinderen zouden verhuisd zijn naar de woonplaats van uw schoonouders, een vijftiental kilometer verder van uw eigen woning. Onbekende personen zouden uw broer lastig vallen. Op 15 september 2011 zou u samen met uw echtgenote en twee kinderen Pakistan verlaten hebben. Per vlucht met een tussenstop in Dubai zouden jullie aangekomen zijn in (Amsterdam) Nederland. De smokkelaar zou jullie met de auto naar België hebben gebracht. U vroeg asiel aan in België op 20 september 2011 samen met uw echtgenote K. G. (O.V. nummer 6.880.219) en twee minderjarige kinderen. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart en de originele identiteitskaart van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming, aannemelijk te maken en dit omwille van volgende redenen. In eerste instantie merkt het CGVS op dat er om volgende redenen geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u werkzaam was als journalist. Immers kunnen uw verklaringen niet overtuigen. Het CGVS vroeg u welke reden u had om journalist te worden. U stelde dat u daarvoor geen enkele reden had (zie gehoorverslag CGVS p.6). Dit is merkwaardig gezien u eerder als autohandelaar werkte en de richting die u insloeg als journalist hier danig van afwijkt (zie gehoorverslag CGVS p.5). U kon ook niet aangeven wanneer u precies in dienst trad bij de krant 'Awam'. U kwam niet verder dan het jaar 2009 (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zou in contact gekomen zijn met deze krant door een vriend (zie gehoorverslag CGVS p.6). U zou enkel een test moeten hebben afleggen waarin u vragen werden gesteld over Karachi en hoe u uw werk zou organiseren (zie gehoorverslag CGVS p.7). Het is opmerkelijk dat de krant u geen proefartikel heeft laten schrijven gezien uw gebrek aan een journalistieke opleiding en uw bewering dat u eerder werkte als autohandelaar (zie gehoorverslag CGVS p.5 en p.6). Gevraagd naar hoeveel artikels u schreef in de periode dat u werkzaam was als journalist, bleef u het antwoord schuldig (zie gehoorverslag CGVS p.7 en p.8). U kende ook geen enkele namen van organisaties voor journalisten op nationaal of op lokaal vlak (zie gehoorverslag CGVS p.8 en p.9). Het CGVS stelde de open vraag om een dag als journalist te beschrijven maar u kwam niet verder dan dat u gewoon naar kantoor ging en dat u de reclame verzamelde, wat weinig doorleefd overkomt (zie gehoorverslag CGVS p.9). Het lijkt er dan ook sterk op dat u zich meer bezig hield met de reclame dan met het effectief schrijven van artikels aangaande criminaliteit. Gevraagd wanneer het incident plaatsvond waarover u het laatst berichtte, gaf u geen concrete datum. Het zou ofwel eind mei of begin juni gebeurd kunnen zijn (zie gehoorverslag CGVS p.9). Het is opmerkelijk dat u dat niet kunt dateren, gezien u zelf onderzoek heeft verricht naar dit incident en u er een artikel over schreef. U bracht ook geen enkel document aan waaruit zou kunnen blijken dat u artikels schreef. Men kan en zou mogen verwachten dat u enige artikels voorlegde én zeker het artikel waardoor u in de problemen zou zijn gekomen. U stelde dat uw perskaart nog in Pakistan ligt bij uw broer (zie gehoorverslag CGVS p.8). U had nog contact met uw broer toen u aankwam in België, u had dan ook aan hem kunnen vragen om dit document aan u te laten bezorgen (zie gehoorverslag CGVS p.4). Overigens is het opmerkelijk dat u over een perskaart zou beschikken aangezien u eerst aangaf dat u niet professioneel werkzaam was als journalist en dat uw hoofdbezigheden het verzorgen van de reclame was (zie gehoorverslag CGVS p.6 en p.7). U bracht ook geen loonfiches, edities van de krant of dergelijke documenten aan. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de bewering dat u als journalist voor een krant werkte. Uw verklaringen over de krant 'Awam' op zich doen hier geen afbreuk aan. Bijgevolg komen de beweerde problemen die u zou ondervonden hebben door het schrijven van een artikel over de 'Bhatta maffia' op de heling te staan.

Daarnaast komen de beweerde problemen eveneens niet aannemelijk over. U stelde dat de 'Bhatta mafia' u eerst telefonisch bedreigde op 22 juni 2011 (zie gehoorverslag CGVS p.13). Gevraagd hoe u wist dat die personen tot de mafia behoorde, stelde u dat u dat hoorde aan hun accent (zie gehoorverslag CGVS p.18). Het waren volgens u Balochen (zie gehoorverslag CGVS p.14). Echter is dit niet meer dan een veronderstelling dat personen uit Balochistan tot de 'Bhatta mafia' zouden behoren. Het is ook merkwaardig dat u niet eens heeft gevraagd wie die personen waren die u opbelde (zie gehoorverslag CGVS p.13). Het CGVS vroeg u hoe die personen aan uw naam en telefoonnummer kwamen aangezien u eerder aangaf dat u het artikel niet had geschreven onder uw eigen naam (zie gehoorverslag CGVS p.16). Eerst gaf u aan dat u niet wist hoe ze uw naam kenden om vervolgens te stellen dat iemand van uw kantoor de mafia op de hoogte zou hebben gebracht (zie gehoorverslag CGVS p.7 en p.16). Dit komt op zich al ongeloofwaardig over. Bovendien weet u niet wie dat heeft verteld, het kan volgens u eenieder zijn van de vier personen die op in het kantoor werkten (zie gehoorverslag CGVS p.16). Op 6 of 7 augustus 2011 zouden vier personen naar uw woning gekomen zijn. Opnieuw gaf u aan dat het Balochen waren die volgens u tot de mafia zouden behoren. U zou dit weten omdat veel Balochen in een naburige wijk wonen (zie gehoorverslag CGVS p.15). U brengt echter opnieuw geen objectieve elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat deze personen tot de mafia behoren. Uw broer zou momenteel lastig gevallen worden door dezelfde mafia maar daar bracht u geen bewijzen van aan.

Voorts in de hypothese dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas, quod non, heeft u geen redenen aangehaald die erop wijzen dat u in Pakistan geen beroep kunt doen op een redelijke bescherming van de Pakistaanse autoriteiten tegen eventuele bedreigingen van de mafia. U heeft immers geen enkele poging gedaan om u te wenden tot de politie of andere autoriteiten nadat u door de mafia werd bedreigd (zie gehoorverslag CGVS p.15). U gaf aan dat de politie niets doet en niet goed is (zie gehoorverslag CGVS p.15). Echter is dit een veronderstelling aangezien u nooit heeft geprobeerd de politie te raadplegen. Uit uw verklaringen blijkt immers geen enkele aanwijzing dat de politie zou weigeren om u bescherming te bieden. U behoort[t](d) immers tot de religieuze meerderheid der soennieten en u kwam nooit in aanraking met de Pakistaanse autoriteiten, noch koesterde u een vrees voor de autoriteiten (zie gehoorverslag CGVS p.18). U had ook een advocaat, mensenrechtenorganisatie of vereniging voor journalisten kunnen raadplegen maar ook dit liet u na te doen (zie gehoorverslag CGVS p.16).

Ten slotte blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen om aan uw problemen met uw belagers te ontsnappen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat uw problemen met uw onbekende belagers uitsluitend beperkt waren tot Karachi. Toen u gevraagd werd waarom u zich niet elders in Pakistan zou kunnen vestigen, geraakte u niet verder dan dat de taal een probleem zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p.18). Echter bent u het Urdu, de nationale taal van Pakistan machtig zodat dit geen probleem kan vormen (zie verklaring "DVZ" punt 8). Er dient nog te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt (zie document 1, blauwe map). Daar u niet uit deze regio afkomstig bent, is het dan ook niet aannemelijk dat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan in de weg zou staan. De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zowel de identiteitskaart van u als van uw echtgenote kan aanvaard worden gezien jullie identiteit hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw G. K. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Karachi (provincie Sindh). U zou een soenniet zijn. Uw echtgenoot A. K. (O.V. nummer 6.880.219) zou sinds 2009 als journalist voor de maandelijkse krant 'Awam' te Karachi gewerkt hebben. Naast het verzorgen van de reclame, zou hij ook artikels hebben geschreven over de 'Bhatta mafia' en de criminaliteit in Karachi. Uw echtgenoot zou ook één of twee artikels hebben geschreven voor de krant 'Al Mahafiz' te Karachi. Eind mei of begin juni zou er een incident op Bans Road, in Karachi hebben plaatsgevonden met de 'Bhatta mafia'. Uw echtgenoot zou over dit incident een artikel hebben

geschreven voor de krant 'Awam'. Op 22 juni 2011 zou hij opgebeld zijn door onbekenden. Hij denkt dat ze van de 'Bhatta maffia' waren. Ze zouden uw echtgenoot met de dood bedreigd hebben omdat hij over dat incident heeft bericht. Op 6 of 7 augustus zouden vier personen naar uw huis gekomen zijn. Twee personen daarvan zouden aan u gevraagd hebben waar uw echtgenoot was. Uw echtgenoot was op dat moment niet thuis maar in de moskee. Ze zouden gezegd hebben dat ze later zouden terugkomen. U, uw echtgenoot en kinderen zouden verhuisd zijn naar de woonplaats van uw ouders, een vijftiental kilometer verder van uw eigen woning. Onbekende personen zouden de broer van uw echtgenoot lastig vallen. Op 15 september 2011 zou u samen met uw echtgenoot en twee kinderen Pakistan verlaten hebben. Per vlucht met een tussenstop in Dubai zouden jullie aangekomen zijn in (Amsterdam) Nederland. De smokkelaar zou jullie met de auto naar België hebben gebracht. U vroeg asiel aan in België op 20 september 2011 samen met uw echtgenoot A. K. (O.V. nummer 6.880.219) en twee minderjarige kinderen.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde uw echtgenoot volgende documenten voor: uw originele identiteitskaart en de originele identiteitskaart van uw echtgenoot.

B. Motivering

Uit uw asielrelaas blijkt dat u uw asielaanvraag baseert op de motieven ingeroepen door uw echtgenoot (zie gehoorverslag CGVS p.7). Gezien er ten aanzien van uw echtgenoot een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw echtgenoot A. K. (O.V. nummer 6.880.219) zijn beslissing luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing wordt integraal hernomen en voorts wordt besloten:]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekers hebben tegen de bestreden beslissingen drie verzoekschriften ingediend. In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen de beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.2. In de verzoekschriften van advocaat Vinckier beroepen verzoekers zich op de motiveringsplicht uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 wet op de motivering bestuurs- handelingen van 29 juli 1991 en op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. In het verzoekschrift van advocaat Van De Sijpe beroepen verzoekers zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 vreemdelingenwet, de schending van de algemene rechtsbeginselen der behoorlijk bestuur (onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) en de materiële motiveringsplicht en in een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de verzoekschriften blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen inroepen. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.2. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn journalistieke profiel en de hieruit voortvloeiende vervolging geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen moeten worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de

bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

4.2.1. Het is in deze redelijk te verwachten dat een persoon die van 2009 tot augustus 2011 werkzaam was als journalist en voorhoudt vervolgd te worden omwille van een door hem geschreven artikel over een prangend maatschappelijk probleem, dit concreet kan toelichten en aannemelijk maken. Verzoeker kan niet toelichten waarom hij als journalist wilde werken, wat op zich reeds ernstige twijfels oproept over de echtheid van zijn bewering, te meer hij tegelijkertijd - en niet eerder, zoals het verzoekschrift van raadsman Van De Sijpe stelt - als autohandelaar werkte en aldus geen extra inkomen behoeft, noch enige nuttige opleiding hiertoe genoten heeft (gehoor p. 6). Uit verzoekers verklaringen over zijn functie bij de krant kan enkel blijken dat hij geen specifieke schrijfproef moest afleggen om te beginnen, waarbij er wel degelijk van kan worden uitgegaan dat een zichzelf respecterende krant minstens een bewijs van redactionele vaardigheden vraagt vooraleer iemand te laten publiceren. Voorts blijkt dat verzoeker zijn werk niet eenduidig kon toelichten. Hij beweert dat hij werkte *“op basis van commissie. Hoeveel reclame ik kon geven en daarvan was mijn loon afhankelijk”* en dat *“Artikels schrijven dat was mijn taak niet”*, maar dat hij toch artikelen schreef doch er zijn naam niet onder zette *“enkel onder de naam staf reporter (niet eigen naam)”* (gehoor p. 7, p. 9). Verzoeker herinnert zich zelfs niet bij benadering hoeveel artikelen hij schreef, noch kent hij namen van organisaties voor journalisten (gehoor p. 8). Aangezien verzoeker niet weet waarom en op welke wijze hij zijn journalistieke neven carrière ontwikkelde kan bezwaarlijk enig geloof worden gehecht aan dit voorgehouden profiel. Bovendien blijkt uit de ter terechtzitting neergelegde perskaarten dat deze kaartjes louter kleurenkopieën zijn die op eenvoudige wijze kunnen gemaakt worden en geen perskaarten zijn zoals verzoeker volhoudt. De toelichting ter terechtzitting dat deze kaarten uitgereikt werden door zijn werkgever is een loutere bewering. Hoe dan ook zijn de beweerde perskaarten niet uitgereikt door de verantwoordelijke journalistenbond wat verzoekers verklaringen op het CGVS bevestigt dat hij geen professionele journalist was (gehoor p. 6).

4.2.2. Indien verzoeker meent in de problemen te zijn gekomen omwille van zijn berichtgeving over de schietpartij in Bans Road, dan stelt de Raad tevens vast dat niet aannemelijk is dat hij hiervoor vervolgd wordt aangezien uit verzoekers eigen verklaringen (gehoor p. 17) blijkt dat dit een bekend incident was waarover vele media berichtten. Bovendien wordt verzoekers betrokkenheid bij de rapportering over dit gebeuren ondergraven nu hij de exacte datum van dit incident niet kent (gehoor p. 9, p. 13) en, gezien dit incident een belangrijke mediagebeurtenis was, evenmin aannemelijk is dat de verslaggeving aan verzoeker en niet aan één van de voltijdse professionele journalisten wordt overgelaten (gehoor p. 9). Verzoekers vergoelijking in de verzoekschriften van raadsman Vinckier dat hij pas later in het gehoor tot de conclusie komt dat het één van zijn collega's moet zijn geweest die zijn identiteit heeft prijsgegeven, komt voor als een *post-factum* bewering die niet aannemelijk maakt dat verzoekers zelf al niet eerder – dus nog voor het gehoor – deze gevolgtrekking had gemaakt. De door verzoekers aangehaalde informatie en toelichtingen in de verzoekschriften van raadsman Vinckier over de Bhatta maffia worden dan ook niet nuttig aangehaald, daar niet geloofwaardig is dat verzoeker journalist is en omwille van zijn journalistieke activiteiten zou vervolgd worden.

4.3. Verzoekers brengen in het verzoekschrift van raadsman Van De Sijpe diverse fotokopieën van krantenartikelen met Engelse vertaling aan waaruit zou blijken *“dat verzoeker en zijn gezin ernstige problemen kenden naar aanleiding van zijn artikel in het maandelijkse magazine AWAM”*. Ook het artikel op grond waarvan de problemen begonnen, wordt voorgelegd.

Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad hecht geen geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Hoe dan ook documenten zijn slechts één element in het asielrelaas en de bewijswaarde hangt af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Daargelaten de vaststelling dat alle door verzoeker aangebrachte krantenartikelen – waarvan ook ter terechtzitting nog vertalingen worden aangebracht – dateren van januari, eind juli of augustus 2011, zodat deze alleszins vroeger in de procedure hadden kunnen worden voorgelegd en de beweringen in de verzoekschriften van raadsman Vinckier dat het verkrijgen van bewijsmateriaal moeizaam verliep

vanwege de afstand met Pakistan, de lokale veiligheidsproblemen en het feit dat verzoekers broer in Karachi ook zelf doodsb bedreigingen heeft ontvangen, niet meer nuttig worden aangevoerd en evenmin kunnen worden aanvaard, is het een feit van algemene bekendheid dat kranten artikels of berichten op aanvraag publiceren tegen betaling en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is. Dit blijkt tevens uit de aan de verweernota toegevoegde *Subject Related Briefing "Pakistan" "Corruptie en documentenfraude"* waarbij wordt gesteld dat valse berichtgeving in de geschreven en elektronische pers niet ongebruikelijk is in Pakistan en dat naar schattingen één tot vijf procent van de artikels in de tienduizenden Pakistaanse kranten onwaar zijn. Ook de werking van de politieke instellingen, de overheidsadministraties, de politie en het gerecht in Pakistan wordt aangetast door corruptie zodat ook de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten met passende voorzichtigheid dienen te worden beoordeeld en zulks de bewijswaarde van de documenten aantast. Overigens wordt in de gebrekkig vertaalde kopieën van krantenartikelen tevens melding gemaakt dat verzoekers enerzijds de *Chief Minister* van Sindh, de gouverneur van Sindh en anderen zouden verzocht hebben wettelijke actie te ondernemen en anderzijds blijkt hieruit de *President* en de *General Secretary* van de *National Press Club* verzoekers zaak bepleit hebben, wat verzoekers altijd ontkend hebben dan wel geen melding van gemaakt hebben (gehoor p. 16). Derhalve is de door verzoekers voorgelegde informatie zelfs tegenstrijdig aan hun eigen verklaringen.

4.3.1. Daar waar verzoekers stellen dat *"In zoverre de authenticiteit van de kranten in twijfel zou worden getrokken, hebben verzoekers er in ondergeschikte orde geen bezwaar tegen om de zaak terug te sturen naar het CGVS ten einde deze documenten aan een grand onderzoek te onderwerpen"*, maken verzoekers geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantonen dat de gegrondheid van hun asielmotieven onvoldoende werd onderzocht.

4.4. Voor zover verzoekers voorgehouden vervolging al waarachtig zou zijn, *quod non*, en voor zover enkele anonieme telefoontjes waarbij verzoeker werd aangemaand om te stoppen met schrijven van artikelen – wat niet wordt aangetoond – en een bezoek door onbekende mensen die bij verzoeker thuis achter hem kwamen vragen *überhaupt* al een ernstige vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade kan uitmaken, maken verzoekers verder niet aannemelijk geen beroep te kunnen doen op nationale bescherming, noch zich niet te kunnen hervestigen. Daargelaten dat verzoeker zelf niet gevraagd heeft naar de identiteit van de anonieme bellers, is overigens niet aannemelijk dat deze zichzelf niet op algemene (en niet-geïndividualiseerde) wijze als leden van de Bhatta maffia kenbaar zouden hebben gemaakt om zo verzoeker verder te intimideren.

4.5. Verzoekers menen in het verzoekschrift van raadsman Van De Sijpe zich niet te kunnen beroepen op de Pakistaanse politie, aangezien deze corrupt zou zijn. Conform artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet, kan vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de staat, noch de partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, met inbegrip van internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen ernstige schade. Een asielzoeker moet hierbij alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

4.5.1. Indien kan worden aangenomen dat er corruptie heerst in de Pakistaanse politiemacht, dan kan uit de door verzoekers in het verzoekschrift van raadsman Van De Sijpe aangebrachte informatie echter niet blijken dat deze corruptie het gehele functioneren van de Pakistaanse politie onwerkbaar zou maken, noch dat de Pakistaanse autoriteiten *in casu* onwillig of onkundig waren om verzoekers bescherming te bieden. Evenmin kan uit de door verzoekers aangehaalde artikelen in de verzoekschriften van raadsman Vinckier blijken dat *"de politie in de grote steden van Pakistan in sterke mate betaald wordt door de georganiseerde misdaad, en dan in Karachi met name door de 'bhatta Mafia'"* aangezien het aangehaalde artikel de mening van een anonieme handelaar weergeeft. Ook de verklaring van een getuige dat een politievoertuig aanwezig was in de nabijheid van de plaats van misdaad kan niet aantonen dat *"er sterke banden bestaan tussen de Pakistaanse politieke klasse en de 'bhatta mafia' die zich o.m. uiten in een schijnbaar gedogen van de criminele praktijken door de politie."* Geenszins kan worden aanvaard dat verzoeker zelfs geen poging heeft ondernomen om zich te laten beschermen door de politie of hogere nationale autoriteiten (gehoor p. 15), noch enige inspanning gedaan heeft om een advocaat, mensenrechtenorganisatie of vereniging voor journalisten te raadplegen (gehoor p. 16). Dit kan hem wel degelijk worden aangerekend.

4.5.2. Uit de door verzoeker in het verzoekschrift van raadsman Van De Sijpe aangebrachte informatie - in zover al relevant gezien verzoekers journalistieke profiel ongeloofwaardig is - kan evenmin blijken dat verzoeker zich niet zou kunnen hervestigen. Het volstaat in deze niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146). Verzoekers zijn tot slot niet ernstig waar zij in de verzoekschriften van raadsman Vinckier menen *“Het door [de echtgenoot van] appellant[e] verweer van mogelijke taalproblemen werd door geïntimeerde te snel als ongeloofwaardig afgedaan. Urdu, de taal van appellante, mag dan wel de nationale taal van Pakistan zijn, desondanks wordt deze in steden als Karachi en Islamabad slechts door een elite gesproken en wordt de rest van het land gedomineerd door regionale dialecten zoals Punjabi, Sindhi, Balachi etc. Een belangrijke verklaring voor deze gebrekkige taaleenheid is het onderwijs, dat slechts aan een kleine groep geprivilegieerden is voorbehouden en dat bijvoorbeeld op het platteland volledig ontbreekt. Een verhuizing van de ene provincie naar de andere is dus allesbehalve vanzelfsprekend.”*, te meer verzoekers evenmin één van de Belgische officiële dan wel Europese talen machtig zijn doch wel naar Europa, in het bijzonder België, zijn gekomen. Verzoekers hun verdere verweer (*“Ook de ‘bhatta mafia’ is een nationale organisatie met vertakkingen doorheen heel Pakistan Bijgevolg zou een verhuizing binnen Pakistan appellante niet de nodige veiligheid kunnen bieden gezien ook in andere delen van Pakistan het zelfde veiligheidsprobleem speelt”*) kan evenmin worden aanvaard gezien verzoeker niet geloofwaardig heeft gemaakt vervolgd te worden door de bhatta mafia.

4.6. Verzoekers brengen verder geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers beperken zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken, minimaliseren en ontkennen van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing (*“Dat verzoeker zich bvb. niet kon herinneren hoeveel artikels hij ooit reeds geschreven had, behoeft uiteraard geen verwondering en is voor de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas overigens irrelevant”*), het maken van verwijten naar het CGVS, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses (*“Voor het overige ontkent verzoeker niet dat hij zich in eerste instantie voornamelijk bezig hield met het verzamelen van reclame, doch ook dat betekent geenszins dat het relaas van verzoeker geen geloof verdient”*), maar laten na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissingen overeind.

4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. In de verzoekschriften van raadsman Vinckier menen verzoekers dat de CGVS zich beperkt tot de volgende zinsnede *“Verder komt u niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 49/4 van de Vreemdelingenwet”* zonder dat deze beslissing afzonderlijk wordt gemotiveerd of toegelicht en dat een passende motivering bijgevolg ontbreekt.

5.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekers bewering berust op een onzorgvuldige lezing van de bestreden beslissingen. Immers blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen dat de weigering van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. Verzoekers gaan er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b

net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers hun asielrelaas niet geloofwaardig is, kunnen verzoekers zich niet steunen op de elementen die aan de basis van hun relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Daarenboven, specifiek inzake de beoordeling van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, wijst de Raad op de voorlaatste paragraaf van de motivering van de bestreden beslissing.

5.3. Verzoekers menen in het verzoekschrift van raadsman Van De Sijpe dat er thans wel degelijk sprake is van een gewapend conflict in Karachi (en niet louter in het Noordwesten van Pakistan), aangezien de aanslagen in Karachi op een aanhoudende wijze worden gepleegd en bovendien een bijzonder intensief karakter hebben. Verzoekers verwijzen naar diverse internetartikelen.

Voor zover verzoekers zich beroepen op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet, dienen zij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in hun land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Op grond van de bepalingen van internationaal humanitair recht met name het tweede aanvullende protocol bij de Geneefse verdragen (Protocol II) van 12 augustus 1949 en gemeenschappelijk artikel 3 bij de Geneefse verdragen moet geconcludeerd worden dat sprake is van een binnenlands gewapend conflict indien georganiseerde gewapende groepen onder een verantwoordelijk bevel in staat zijn op het grondgebied van een land of een gedeelte daarvan militaire operaties uit te voeren jegens gewapende groepen met gelijkaardige karakteristieken of jegens de strijdkrachten van de autoriteiten van dat land. De gewapende confrontatie moet langdurig zijn, een zekere intensiteit bereiken en de partijen in het conflict moeten een minimale organisatie vertonen.

Indien de situatie in Pakistan, zoals aangebracht in de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier, inderdaad in bepaalde regio's verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, kan niet besloten worden dat er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land, noch in de stad Karachi. In zoverre verzoekers in het verzoekschrift van raadsman Van De Sijpe passages uit internetartikelen citeren, wijst de Raad er op dat Karachi een miljoenenstad en metropool is die weliswaar geteisterd wordt door rivaliserende bendes en criminele groeperingen die er soms bijzonder gewelddadige praktijken op na houden, doch dat dit spijtig genoeg geldt voor vele miljoenensteden en dat dit niet kan gelijkgeschakeld worden met een gewapend conflict in de zin van het internationaal humanitair recht. Verzoekers tonen niet middels concrete aanwijzingen aan dat er in Karachi sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger. Evenmin is er sprake is van een veralgemeend gewapend conflict over het ganse grondgebied van het land.

5.4. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5.5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK